

(המשך מעמוד 61)

תמרורים

נולד ✦ בן למנפרד וסילוויאן בין. זהו הילד השלישי של מנפרד והראשון של סילוויאן. הווג ידע את מין התינוק עוד בזמן ההריון. בבדיקות מי שפיר הנערכות לאשה, ניתן

אב מאושר בין ידע מראש

לברר את מינו של העובר. סילוויאן עברה בבדיקות כאלה בגרמניה, אך שם סירבו לגלות לה מה יולד. בארץ הסכימו הרופאים לומר את מינו של התינוק.

מונה ✦ לתפקיד מנכ"ל התעשייה האווירית שלמה אריאב. אריאב היה לפני כמה שנים מראשי התעשייה האווירית, אך פרש ממנה ועבר לעבוד בחברות שונות של ה מיליאדרד שאול אייזנברג.

מונה ✦ כיושב ראש התאחדות עיתונאי החוץ, גרעין ברלי. זו הפעם החמישית שברלי (45) נבחר לתפקיד זה. ברלי הוא אזרח ישראלי ומכהן ככתב סוכנות הידיעות הגרמנית. בעבר הוא היה כתב העולם היה. שני הנושאים העיקריים העומדים על הפרק בעבודתו כיו"ר הם: בעיית הצנוויה ובעיית הכיסוי העיתונאי של האירועים בשטחים.

נבחר ✦ מחדש כרקטור אוניברסיטת תל-אביב יורם דינשטיין. הוא היה מועמד יחיד ונבחר ברוב קטן של 53 אחוז.

נפטר ✦ יוסף (ג'י) גוטמן גיבועין, שנודע בכינוי „איש המיסטוריון“. הוא נולד בציריך שבשווייץ ב-1926 ושם גם נפטר לפני כחודש. יוסף ג'י נודע בקשריו המיסטוריים עם מנהיגים שונים בחכמי העולם, ובעיקר בארצות הנוש המיזרחי. עלילותיו חקקו עולם והיו

נפטר ג'י

בית-אבות בשוויץ

מדהימות עד כדי כך, שרבים חשבו שדמות זו אינה קיימת כלל, וכי הכל פרי דימוי המופת של העיתונאים. הוא זכה לפירסום רב בכלי התקשורת. בשנתיים האחרונות לחייו היה מרותק למיטה, כבית-אבות יהודי בשווייץ עקב מחלה קשה, ושב גם נפטר.

לפנו ✦ שבועות מאז נרצח אמיל גרינצווייג על-ידי רימון שנוזק בהפגנת שלום עכשיו בירושלים. הרוצח טרם נמצא.

חכמו ✦ 10 שבועות מאז הבטיח ח"כ רנני מילדא לתרום מיליון שקל לליכ"ד אם לא ייבחר מועמד הליכוד למישרת נשיא המדינה. מילוא טרם קיים את הבטחתו.

מאושרת? לא, אני לא מאושרת. אני מרגישה שיש לי יותר מרחב-מחיה, שלא כל מה שאני עושה נמרד בשבע עיניים, ושאני לא במרכז הרכילות כי כננין שלי יש עוד שלוש בתורות הגרות עם הילדים שלהן לבד זה לא כזה בוגר דייל לחיות בלי בעל. כבתים זו היתה סנסציה. אז פה אני לא חריג במובן הזה.

אבל חוץ מזה מה יש לי? אני נחנקת לפעמים ב„רדת אמות“. בדירה בתל-אביב כבר אין תמונות של בעלי על הקירות. רק בחדר של הבן שלי יש. ואם להורים שלו זה כאב, הם אמרו את זה בכתבים.

„אני כועסת על החיים, ועל המילחמה, ועל הצער ועל המדינה המחרבנת הזאת“

לי הם לא אמרו שום דבר. מהבחינה הזאת הם בסדר איטי. אני גם לא אומרת לכל אחד שאני אלמנת מילחמה. כמו שהייתי אומרת פעם. אני לא זקוקה לרחמים שלהם הייתי זקוקה בחמש השנים האחרונות. אני מקבלת קיצבה ממישרד הביטחון וניסיתי להשתלב בכל מיני עבודות. בין היתר ככאשת יחסי-צבחה, אבל זה לא כל-כך הולך. לך מצאתי אני לא עובדת, וחשבתני אולי לחזור ללמוד באוניברסיטה.

אין לי עניין מיוחד בחיים. תאוות הבילויים שלי ותאוות הזיונים שלי הגיעה לסיפוקן. עדיין לא מצאתי גבר שאני יכולה להגיד שהתאהבתי בו, פה ושם היו לי סטוּצִים עם מעורבות רגשית, אבל זה לא היה שום דבר, אני מתה לפעמים להישאר בבית, לראות טלוויזיה, ללכת לישון מוקדם ואני לא מסוגלת. הטלוויזיה היא אמנם החבר הכי טוב שלי — יום אחד היא התקלקלה וחשבתי שאני אתאבד. רכשתי גם מכשיר וידאו, וכעת אני מכורה לו, אבל כשנגמרת הטלוויזיה אני מרגישה חוסר-מנוחה שכהו, ואז אני מתל בשת ונכנסת לאוטו ונוסעת לבאר ואם הם קוראים לי בבאר „המחפשת“, הם צודקים. כי אני מחפשת ועוד איך!

אני מחפשת גבר שיתן טעם לחיי, גבר שיהיה שווה לחיות בגללו. אני לא יודעת מה היה קורה אם אורי לא היה נופל בקרב. אני לא יודעת איך לחייה מתפתחת, אבל מצר שהוא מת, התעוררתי ולכל מי שאיכפת לו ממני. אני יודעת שאני מגוימה, אבל הבדידות הורגת אותי. אני חוזרת מאוחר כלילה הביתה. אל המיטה הרחבה שלא לצורך, ואני שונאת את עצמי ונשבעת שיוותר לא אצא מהבית. וכשאני מוצאת את עצמי במיטותיהם של גברים ורים אני רוצה למות. את יודעת מה זה לקום לפעמים בבוקר במיטה של גבר שנוף ממנו ריח רע של ויזה ואלכוהול? גבר שאת בקושי וזכרת איך הכרת אותו כלילה, ושברוב המיקרים את לא יודעת מה שמו, ושאלתי לא תזכרי את פרצופו כשתיפשו שוב? מה שבטוח הוא שהוא בטח לא יזכור את פרצופי. במיקרים כאלה אני מעדיפה להסתלק בשקט, בלי להעיר אותו.

למולי הטוב זה קורה רק כשהילד נמצא אצל סבא וסבתא שלו. הילד הזה מחזיק אותי בחיים, ואיכשהו, מפני שיש לי התחייבויות כלפיו, אני עוד חיה בסדר מסויים. אני למשל חוזרת כל לילה הביתה אפילו אם אני הולכת עם מישהו. וזה מציל אותי לא אחת מהגועל נפש. אני יודעת שכולם מרכלים עלי, אפילו בצפון תל-אביב, אפילו בבאר הזה שאני הולכת אליו. הקרנתניו חוגגת. אבל מה אני יכולה לעשות? אני לא מסוגלת להישאר כלילה לבד! לפעמים אני שואלת את עצמי: אם אורי רואה אותי, שם מהשמיים, מה הוא חושב עלי? אני בקושי זוכרת איך הוא נראה. אני צריכה להסתכל בתמונות.

לפני כמה זמן הייתי בהצגה יומית עם הבן שלי, וראיתי שהוא עצוב. שאלתי אותו מה יש לו, והוא הצביע על אב וכבוש וישבו לפנינו. האב חיבב את כתפי בנו והסביר לו את המרחש של המסך. „אני מקנא“, אמר הילד שלי, „אף פעם לא קראתי לאף אחד אבא.“

אז וזהו. בגלל זה אני שותה כל לילה בבאר, ובגלל זה אני ישנה עם גברים מקיירים, ובגלל זה הם קוראים לי המחפשת. הם צודקים. אני באמת מחפשת. ואת יודעת על מה אני חושבת בשיא הרצינות? על זה שאני עוזבת את הארץ. אני לא מסוגלת להישאר פה ולהישב שחילך שלי ילק למילחמה. הפחד משתק אותי. מה אם הם יחליקו יקרה לו משהו? איך אני אעבור את זה?

הראשונה בימי חיי שתיתי בירה בפאב של לונדון. מצא חן בעיני העניין הזה של הפאב. התפללתי שיהיה לי אומץ ללכת למקומות כאלה כשאחזור ארצה. היה בי רצון חזק מאוד לגוד כח"ל. חלמתי שיהיה את הילד ואגיד ללונדון, אבל כשחזרתי ארצה הבנתי שאני לא יכולה להזיז אותו מסכא וסבתא שלו, והחלום של לגוד כלונדון נגמז.

למרות שלא קרה לי שום דבר מעניין בטויל לח"ל, ככל זאת קרו לי דברים. כמו ששקעתי במשך חמש שנים לתוך אבל קשה. פתאום יצאתי מזה. התחלתי ללבוש את הבגדים שקניתי באירופה. תמיד נראיתי טוב, ופתאום חזרתי להיות חתיכה. אם קודם, במשך חמש שנים, לא שמתי לב בכלל אם מישהו טובב אחריי את הראש ברחוב, פתאום הפכתי לפרובוקטיבית. כהתחלה עוד לא העזתי לצאת ממש, ללכת לבתי-קפה או לבארים, אבל לאט לאט, אני לא זוכרת בדיוק בעקבות מה — התחלתי אפילו ללכת למסיבות. והעירי בתים צהלה ושמהה והרכילות עלי התחילה לחגוג. ועדיין לא היה לה כסיס. עדיין לא ידעתי אף גבר חוץ מבעלי המנות.

לא ידעתי אם הרכילות הגיעה למישפחה של בעלי. — הם לא אמרו לי מילה, אבל אני הרגשתי שאני נחנקת בכתים, שהמקום קטן עלי. הייתי הולכת לקחת את הילד מהגן וראיתי איך כל האמהות מסתכלות עלי. פתאום הפכתי לאלמנה העלילה. כביתיים גם מימשתי את זכותי ועשיתי רישיון-נהיגה ואפילו רכשתי מכונית. עם המכונית התחלתי לנסוע יותר ויותר לתל-אביב. אז גם הכרתי בחור אחד. הוא היה צייר שגר ביפו — לא העתיקה, אלא זו שליד רחוב ישישים. הוא היה טיפוס נורא מור. הכרתי אותו דרך חברה שלי, במסעדה של בני אמדורסקי, אחרי שהיכרנו הלכנו אליו הביתה, היה לו בית בוהמי כזה. כלילה הראשון לא קרה בינינו שום דבר, כי הכרה שלי היתה שם. בשלב מסויים הוא הציע לי להישאר איתו, אבל למרות שנורא רציתי, לא העזתי.

למחרת אחרי-צהריים באתי אליו, הוא נתן לי לעשן חשיש ושם מוסיקה על הפטיפון. הוא לא היה צריך חשיש כדי לפנות אותי, אבל זה הוסיף לאווירה. הייתי נורא נרגשת אבל די רגועה. הרגשתי כאילו אני במיטה עם גבר בפעם

„אין לי עניין מיוחד בחיים. תאוות הבילויים ותאוות הזיונים הגיעו לסיפוקן“

הראשונה בחיים שלי. כטח שלא נהניתי. לקח לי הרבה זמן כדי ללמוד להנות ממין, למעשה התחלתי להנות רק בשנה האחרונה, אבל נהניתי מזה שסוף סוף עשיתי את זה. סוף סוף הגשמת את החלום שלי.

חזרתי הביתה בשעה 8 בערב והייתי מאושרת. הייתי ליטורי מצפון, אבל הם לא באו. אחרי הצהיר זה כבר היה פשוט. דרכו הכירתי אנשים נוספים והתחלתי לבלות כמו מוגעת. לא יכולתי לשבת בבית. והרכילות — או הו! היא גאתה. אנשים רצו לראות אותי בתוך אלמנה. הם אהבו אותי כך. הם לא אהבו לראות אותי כחזרה צעירה, מבלה, נהנית מהחיים.

פתאום התחילו בעיות במישפחה. קראו אותי לסדר. צעקו עלי ממש. אבא שלי אפילו קרא לי ונהנה נתן לי סטירה. אחרי-כך הוא התחרט ושנינו ביינו. אבל אני לא יכולתי להמשיך להקית האלמנה. נמאס לי. הרגשתי שאני רוצה ללבוש את כל העולם, שאני רוצה לבלות כל לילה, אבל כל לילה. הייתי לובשת את כיגדי הבילויים שלי, ונוסעת לתל-אביב.

בהתחלה הייתי מבלה בבת-יקפה עם חברות, הולכת לסרט וחוזרת הביתה. עד שיום אחד הגעתי לבאר שבו נפגשנו, ופתאום מצאתי את עצמי מגיעה אליו יום יום.

זה נכון מה שאמרים עלי: עברתי כבר 25 אחוזים של הגברים בבאר הזה. או מה? לא מגיע לי להיות עם מי שאני רוצה? זה לא מפני שאני קסם מאניאק או משהו כזה. זה מפני שאני רוצה להתאהב. אני רוצה לחיות. החיים שלי נפסקו כשמת בעלי. ילדה בת 21 שהפסיקה לחיות, פתאום, בגיל 26 הבנתי שאני עוד צעירה, ושיש הבן דברים שעוד לא עשיתי. אז כולם כועסים עלי בגלל זה. כולם מרכלים עלי.

יום אחד גמלה בי ההחלטה לעבור ולגור בצפון תל-אביב. לא יכולתי למכור את הדירה בכתים. ההורים שלי עשו לי את המוות. ההורים של בעלי התחננו לפני לא לעבור בגלל הילד. אז אמרתי להם שאמוכר את הדירה אלא שאכזר אותה ואשכור רירה בתל-אביב. וכך היה. לפני שנה עברתי לכאן. להגיד לך שאני

חמש השנים הראשונות של האלמנות שלי חלפו, וכאילו לא נגעו בי. ואז, כשהילד הלך יום אחד לגרונובה, ואחר הילדים אמר לו: „אבא שלך מת“, והוא חזר הביתה בוכה בצורה היסטטית ואמר לי שהילד הוא אמר לו שאבא שלו מת בתוך האש — נשברתי. פתאום הבנתי איזה גולם הייתי במשך חמש שנים.

הפכתי את חיי לפולחן. קיר שלם בכית היה מוקדש לאורי. איך שנכנסת לדירה ראית אותו. היו שם תמונות שלו, ותעודות שלו מכיתה א', וכל מיני תעודות כמו למשל תעודה של קורס-שחייה שהווא סיים בנהצטיינות כשהיה בכיתה ח'. היו שם אבזרים שלו, כל הדרגות והעיסוים שקיבל כצבא — אי-אפשר היה להעלים מהעובדה שנכנסים למיקדש.

כולם היו כמובן מאוד מאושרים מהקיר הזה. וצינו את זה לזכותי, איך אני משמרת את זיכרו של בעלי. רק אני הרגשתי קצת תנוקה בתוך כל האווירה הזו שיצרתי בעצמי. גם הווילונות בכית היו כהים וגם הירחוק כזה כבד, ספרדי. ליד המיטה בחדר-ישנה היתה תמונה שלו ושלי מהתחנה, ואני הייתי האלמנה הקלאסית. לא ידעתי עד כמה שאני נחנקת בתוך מה שיצרתי כמו ידני.

עד לאותו היום שבו הילד חזר מהגן עם הסיפור של אבא שלי בתוך האש, חיבבתי אותו חזק ובכיתי יחד איתו ואמרתי לו: „אבא שלך היה גיבור חזק“, ולקחתי אותו אל הקיר עם התמונות. והראיתי לו תמונות של אבא שלו, ואחרי-כך פתחתי את האלבומו וראיתי לו תמונות שלו עם אבא שלו, ובאותו יום כאילו קרה לי משהו. הבנתי שאני רוצה לעשות משהו עם עצמי. פתאום כאילו התעוררתי.

הבנתי שאני אשה זקנה בת 26, אשה שלא ידעה יותר מגבר אחד בימי חייה, וגם אותו לא ידעה מי יודע מה. פתאום הרגשתי מין תשוקה כזאת לא להתלבש כמו חתיכה, ולצאת לבלות. ולא ידעתי איך עושים את זה. הסתובבתי עם ההרגשה הזאת במשך תקופה מסוימת, ולא ידעתי למי לפנות. פחדתי לפנות לחברות שלי כדי לא להרוס את תרמית האלמנה. פחדתי שירכלו עלי.

זה היה הפחד הכי גדול שלי — שירכלו עלי. לא יודעת למה, אבל זה מה שגרם לי, בהתחלה לפחות, להסתובב עם התאוה החדשה הזאת שלי בתוך תוכי, ולא לגלות אותה לאיש. בתים היא עיר קטנה. כולם מכירים את כולם.

התחלתי לקנות בגדים חתיכים כבוטיקים, וכבר כולם ידעו על זה. אפילו לא לבשתי את הבגדים. הייתי מורדת אותם מול הראי, הייתי מדמינת לי שאני הולכת למסיבה ומתחילה עם בחורים. פתאום הבנתי שאני לא יודעת איך עושים את זה.

רכשתי מערכת סטריאופונית והתחלתי לקנות תקליטים. הייתי מניחה תקליט על הפטיפון — אז אני וזכרת היו להקות כמו בוני אום — והייתי ורקדת עם עצמי מול הראי. הייתי מתאפרת ורוחלמת כלילה על יזונים עם בחורים.

כעת אני אומרת יזונים, אז כמובן לא העזתי להעלות את המילה על דל שפתיי. ואז פתאום בא לי הרעיון הגאוני שאני צריכה לנסוע לחו"ל. כשאמרתי להוריי שאני רוצה לנסוע לחו"ל, הם היו בהלם. לא שהם לא היו מודגמים ממני. הם בהחלט רצו לראות אותי נשואה שוב. אמה שלי תמיד היתה אומרת שאני צריכה להכיר גבר ולהיותחתן איתו. כי אני עוד צעירה. היא גם אמרה באופן הכי פרקטי בעולם

„כשהילד חזר מהגן וסיפר שילד אחד אמר לו שאבא שלו מת בתוך האש — נשברתי“

שאני צריכה להתחתן כל זמן שהילד קטן. אחרי-כך, היא אמרה, אף אחד לא ירצה להתחתן עם אשה שיש לה ילד גדול.

הוריו של בעלי, אני חושבת, היו מאוד מרוצים מאורח חיי. אני מאמינה שםם קיפו שאשאר אלמנתו של בנם עד סוף הימים. הפוזה שלי מצאה חן בעיניהם.

מכל מקום, השארתי את הילד אצל הוריי ויצאתי כטיול מאורגן לחו"ל. אם חשבתי שאשמע פעמונים בטויל הזה, טעיית. אמנם זה היה טויל צעירים, אבל לא היה שם אף אחד שנדרלקתי עליו. פה עשיתי בטויל הזה היה פשוט לפוצץ כסף על קניות ובגדים, וגם בפעם